

Chương thứ 28

GỖ MẶT NẠ RA

Nếu nói người trong giang hồ, một nửa số nhận ra Thảm Bích Quân, câu nói đó dĩ nhiên lại càng phóng đại.

Có điều, số người trong giang hồ biết đến nàng, không ít hơn những người biết Phong Tứ Nương ... không những vậy, còn biết nàng là một vị đệ nhất mỹ nhân trong vũ lâm, một thực nữ đoan trang thùy mị.

Hạng người như nàng, chắc chắn là không nói chuyện tùy tiện, mà cũng không nói dối.

Chuyện không chắc chắn, nàng không hề tùy tiện nói ra.

... Không lẽ người này quả thật là Sử Thu Sơn sao ?

Ánh mắt của mọi người đồng theo chiều ánh mắt của nàng nhìn tới, lập tức thấy một gương mặt thật kỳ quái.

Một gương mặt không có lông mày, lông mi, không có mũi, thậm chí còn không có miệng.

Một gương mặt gỗ.

... Nàng đang nói chính là người mặc áo xanh mang chiếc mặt nạ.

Mọi người nhìn y chỉ một lần, là quay đầu đi, chẳng ai muốn nhìn lần thứ hai.

Gương mặt ấy tuy không có tí biểu tình gì, nhưng có hai cái lỗ chỗ con mắt, hai cái lỗ vừa sâu vừa đen.

Phía sau hai cái lỗ ấy là cặp mắt, như hai quả trùy.

Thậm chí Hoắc Vô Bệnh cũng không muốn nhìn thêm y một lần nào, quay đầu lại nhắm chừng Phong Tứ Nương:

- Cô nói y là Sử Thu Sơn ?

Thẩm Bích Quân dùng sức nắm chặt hai tay, gật gật đầu.

Hoắc Vô Bệnh cười nhạt nói:

- Có điều, lúc chúng ta lên thuyền, y đã có trên thuyền rồi.

Thẩm Bích Quân nói:

- Người lúc nãy không phải là y.

Hoắc Vô Bệnh hỏi:

- Không phải y ?

Phong Tứ Nương giành nói:

- Lúc nãy khi Tiêu Thập Nhất Lang đang múa đao, gã này đã thay đổi người.

Hoắc Vô Bệnh chau mày.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Có phải người này lúc nãy, không ai thấy y trong một khoảng thời gian nhỏ ?

Hoắc Vô Bệnh nói:

-- .

Phong Tứ Nương nói:

- Khi y trở lại, y đã trở thành người khác.

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Đổi thành Sử Thu Sơn ?

Phong Tứ Nương nói:

- Ta nhìn không ra được, có điều Thâm ... nếu người bạn của ta nói là Sử Thu Sơn, chắc là y đấy thôi.

Hoắc Vô Bệnh nói:

- Cô ta ...

Phong Tứ Nương không để y mở miệng, lại nói tiếp:

- Nếu người không tin, tại sao không gỡ mặt nạ tên áo xanh này ra xem thử ?

Hoắc Vô Bệnh rút cuộc quay người lại nhìn y thêm lần thứ hai.

Gương mặt gỗ trơ trơ kia dĩ nhiên không có tí biểu tình nào, có điều cặp mắt như hai quả trùy kia bỗng biến ra càng đen, càng sâu, càng dễ sợ.

Phong Tứ Nương nói:

- Nếu người không phải là Sử Thu Sơn, tại sao người không gỡ mặt nạ xuống cho người ta xem thử mặt của người ra sao ?

Vương Mãnh nhin không nổi nói:

- Nếu ông là Sử lão nhị, cứ nói ra đi không sao, bọn ta dù gì cũng anh em, nhất định không đi giúp người ta đối phó với ông đâu.

Người mặc áo xanh bỗng nhiên nói:

- Heo!

Vương Mãnh ngẩn người ra nói:

- Ông nói gì ?

- Ta nói cả bọn người đều là đồ heo.

Vương Mãnh trừng cặp mắt lên, hình như y không hiểu câu ấy nghĩa lý ra làm sao.

Y không phải là hạng người phản ứng thần tốc.

Người mặc áo xanh nói:

- Các người có biết người đàn bà này là ai không ?

Y chỉ vào Thảm Bích Quân.

Lúc này Phong Tứ Nương lờ miệng nói một chữ Thảm, nhưng không ai để ý.

Người mặc áo xanh nói:

- Cô ta chính là Thảm Bích Quân, chính là người đàn bà bỏ nhà bỏ cửa đi theo Tiêu Thập Nhất Lang, vì Tiêu Thập Nhất Lang, ngay cả ông chồng cô ta cũng bán được, cô ta nói gì các người có tin không ?

Gương mặt của Thảm Bích Quân trắng bệch ra, nhưng thần tình lại rất trấn định, Phong Tứ Nương hầu như đã muốn nhảy chồm lên chặn ngang lời nói của y, nhưng bị nàng kéo lại.

Ánh đèn chiếu trên gương mặt của nàng, lần này, mặt của nàng không găm xuống, mà ngược lại ngẩng cao lên.

Chuyện đó với nàng không phải là một điều xấu hổ.

Người mặc áo xanh nói:

- Người dựa vào đâu mà nói ta là Sử Thu Sơn ? Người có bằng cứ gì ?

Thảm Bích Quân nói:

- Gương mặt của người là bằng cứ.

Người mặc áo xanh nói:

- Người đã nhìn qua mặt ra rồi ?

Thảm Bích Quân nói:

- Người có dám mở mặc nạ ra, cho mọi người xem mặt người không ?

Người mặc áo xanh nói:

- Ta đã nói rồi, ta lại đây không phải là để cho người ta nhìn.

Thẩm Bích Quân nói:

- Ngươi lại đây giết người ?

Người mặc áo xanh nói:

- Đúng vậy.

Thẩm Bích Quân nói:

- Bây giờ đã đến lúc giết người rồi đây.

Người mặc áo xanh nói:

- Sao ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Mặc nạ của ngươi bị gỡ ra, ít nhất cũng có một người nằm xuống.

Người mặc áo xanh nói:

- Ai ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Không phải ta, thì là ngươi.

Người mặc áo xanh nói:

- Nếu ta không phải là Sử Thu Sơn, người tình nguyện chết ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Đúng vậy.

Người mặc áo xanh cười nhạt nói:

- Đoán bậy đoán bạ, bất trí vô cùng, ngươi chết chắc rồi.

Thẩm Bích Quân nói:

- Ta đang chờ đây.

Người mặc áo xanh nói:

- Tại sao ngươi không lại đây gỡ mặt nạ ta ra ? Ngươi không dám ?

Thẩm Bích Quân không nói gì nữa.

Nàng đã bước tới.

Tiêu Thập Nhất Lang thở nhẹ ra một hơi, tới bây giờ, y mới nhận ra, Thẩm Bích Quân đã biến đổi.

Nàng vốn không hề muốn nói câu gì đụng chạm đến người khác, có điều, bây giờ, nàng nói câu nào câu nấy sắc bén như lưỡi đao.

Nàng vốn là một người đàn bà yếu đuối ôn nhu, có điều, bây giờ lòng nàng đầy những quyết tâm và dũng khí.

... Không lẽ đây mới là bản tính của nàng ?

... Đá quý không phải là cần mài dũa mới lóng lánh rực rỡ lên sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang thấy nàng bước lại, y không hề cản trở, vì trong lòng y đang cảm thấy đầy kiêu ngạo ...

Vì nàng mà kiêu ngạo.

Y biết bây giờ nàng đã đứng dậy được một mình, đã không còn phải nương tựa vào người khác, mà là dụng lực lượng của riêng nàng, dùng hai bàn chân của chính mình.

Phong Tứ Nương nhin không nổi nói:

- Coi chừng y thừa cơ xuất thủ.

Thẩm Bích Quân không quay đầu chỉ nói:

- Y không dám đâu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Bởi vì, không những tôi nhìn ra mặt thật của y, tôi cũng biết chủ tử của y là ai nữa.

- Là ai ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Là ...

Nàng mới nói có một tiếng "là", bên ngoài khoang thuyền bỗng có một người xông vào, lớn tiếng nói:

- Thẩm cô nương thiên kim chi thể, hà tất phải mạo hiểm, để lão phu lại gỡ mặt nạ y ra là được rồi.

Nói xong câu thứ hai, người này đã xông lại trước mặt người áo xanh, người lão ốm nhách nhỏ thó, nhanh nhẹn như con vượn, chính là chương môn của Nam Phái Hình Ý môn Thương Viên Hầu Nhất Nguyên.

Thấy y xông lại, đồng tử trong cặp mắt phía sau cái lỗ hồng của người mặc áo xanh bỗng nhiên co rút lại, hình như y còn kinh ngạc hơn ai cả.

- Ngươi ...

Y tính nói, bàn tay của Hầu Nhất Nguyên còn nhanh hơn y, đã nhanh như chớp chụp vào mặt nạ trên mặt.

Chỉ nghe ba lên một tiếng, hoả tinh tứ tán, chiếc mặt nạ làm bằng gỗ dày đã bị vỡ nát tung tóe.

Trong khoang thuyền lập tức có tiếng rú thê thảm, Hầu Nhất Nguyên đã tung người lên, xoay tay ném một đám Táng Môn Đình ra, chặn đường để rút lui, chiêu Phi Điều Hồi Lâm đang chuẩn bị xuyên qua cửa sổ bay ra ngoài.

Lão xuất thủ độc ác, chính xác, nhanh nhẹn, vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Nhất là một đám Táng Môn Đình, càng âm hiểm độc cay, mười ba chấm sáng lạnh, toàn bộ nhắm vào người Thâm Bích Quân.

Lão tính đúng là bọn Tiêu Thập Nhất Lang nhất định sẽ lo cứu người trước, không rồi công đi cản trở lão.

Có điều, lão quên bên cạnh còn có người mặc áo xanh bị lão mới tập kích, hận thù đang tích tụ đến mức cực độ.

Gương mặt của người áo xanh tuy đã bị đánh vỡ nát bấy máu thịt bầy nhầy, toàn thân vì bị đau đớn mà cong cả người lại, xương cằm bà hai bên cũng bị bóp vỡ tan.

Nhưng, y chết cũng muốn giữ Hâu Nhất Nguyên lại.

Tuy y không còn cất cánh tay lên được nữa, nhưng y còn có miệng, còn có răng.

Người của Hâu Nhất Nguyên vừa muốn xuyên song bay ra, bỗng nhiên lão cảm thấy cổ chân đau nhói lên.

Người mặc áo xanh đã cắn vào bắp chân của lão, y như một con dã thú đang đói khát, cắn dính vào môi, cắn dính rồi, có chết cũng không nhả.

Trong khoang thuyền lại có tiếng hô kinh hãi vang lên, lần này tiếng hô là do Hâu Nhất Nguyên phát ra.

Người của lão đã té xuống ngang khung cửa sổ, lão dùng một chiêu Lý Ngư Đả Đình, còn muốn tung ngược ra ngoài.

Cái đầu của người mặc áo xanh đã đụng vào chính giữa hai chân của lão.

Lão ta bỗng nhiên co rúm lại, người tuột từ trên song cửa sổ xuống, nước mắt nước mũi nước miếng chảy ra đầy cả mặt mũi, mặt mày trắng bệch như tờ giấy.

Tiếp theo đó, mọi người đều ngửi thấy mùi thối xông lên mũi mình, đống quần của lão đã ướt nhẹp.

Mỗi người đều sống qua một đời.

Mỗi người đều không thoát khỏi chết.

Có điều, có những người, sống cũng ty tiện, mà chết cũng ty tiện, đấy mới thật là chuyện đáng bi ai.

Người mặc áo xanh cũng té sầm ra sàn, ngửa mặt lên trần nhà, không ngớt thở dốc lên.

Mặt y đầy những máu, miệng y đầy những máu, máu của y, cũng có máu của kẻ thù.

Không ai dám mở miệng nói gì, mọi người sợ mình mở miệng ra, sẽ nhin không nổi phải nôn mửa.

Người mặc áo xanh bỗng nhiên kêu lên yếu ớt:

- Lão tam ... lão tam ...

Y đang gọi người anh em của y.

Không chừng cũng có người đang muốn hỏi y là ai, nhưng bây giờ nghe y cất tiếng, cũng chẳng cần phải hỏi nữa.

Thẩm Bích Quân quả thật không hề nhìn lầm.

Gương mặt của Hoắc Vô Bệnh càng lộ vẻ tiêu tụy, y thở dài, nói:

- Chuyện này rốt cuộc ra sao ?

Sử Thu Sơn nói nhỏ như đang rên, bọn họ chỉ còn nước cúi người xuống, mới nghe được y nói gì:

- Lão đại, tôi lầm rồi, các người không nên làm theo, kẻ thù chân chính của ông không phải là Tiêu Thập Nhất Lang, y không phải là kẻ đáng chết, đáng chết là ...

Hoắc Vô Bệnh dùng sức nắm chặt tay y hỏi:

- Đáng chết là ai ?

Sử Thu Sơn quờ quạng, rớt cuộc miệng của y thốt ra được ba chữ, chỉ tiếc, y nói ra ba chữ, chẳng ai nghe được gì cả.

Người đáng chết là ai ?

Người mặc áo xanh đầu tiên lại là ai ?

Người sắp chết, nói lời thật, Sử Thu Sơn lâm chung đã nói ra ba chữ, rớt cuộc là tên của ai ?

Thi thể đã dọn ra ngoài, dọn ra ngoài một lượt.

... Bọn họ không phải vốn cùng một đường lại đây sao ?

- Chuyện này thì ra bọn họ đã quán thông với nhau từ lâu.

-- .

- Hâu Nhất Nguyên đã biết người mặc áo xanh thứ nhất đã đi rồi, Sử Thu Sơn đã đổi vào đó, vì vậy, lão mới có ý la lên câu "Hỗn Nguyên Nhất Khí công" để yểm trợ tinh thần cho y.

- Đúng vậy.

- Nhưng Sử Thu Sơn cũng không nên vô duyên vô cớ mà mất tích.

- Vì vậy, bọn họ đã dàn xếp sẵn một thi thể, lấy mạng thay đào, làm cho người ta ngỡ rằng Sử Thu Sơn đã chết, không những vậy, còn chết dưới tay Phong Tứ Nương.

Vương Mãnh nắm chặt hai nắm tay, hần học nói:

- Lão già khi đó còn có ý chỉ chỗ cho ta đi kiếm thi thể của gã này chứ.

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì, y muốn người tìm ta liều mạng.

Gương mặt của Vương Mãnh đang xanh lè bỗng đỏ lên.

Lần này, Phong Tứ Nương buông tha cho y, nàng thở nhẹ ra nói tiếp:

- Nếu ta là người, ta cũng làm như vậy, kế hoạch này quả nhiên thâm độc mà kín đáo, bọn họ nằm mộng cũng nghĩ không ra có người phá hỏng được âm mưu bí mật của họ.

... Người mặc áo xanh đầu tiên là ai ?

... Tại sao y phải đi ?

... Y đi rồi tại sao còn muốn người thế vào ?

... Bọn họ rút cuộc có dụng ý rồi ? Lại lịch bọn họ ra sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Bây giờ tôi chỉ biết được một điều.

- Điều gì ?

- Tôi biết bọn họ đều là người của Thiên Tông.

- Thiên Tông là thứ gì ?

Vương Mãnh còn muốn hỏi thêm, Hoắc Vô Bệnh đã đứng dậy, từ từ nói:

- Chuyện đó, chúng ta đâu cần phải biết đến làm gì.

- Tại sao ?

- Bởi vì, mình nên đi thôi.

Hoắc Vô Bệnh đưa ánh mắt nhìn ra phương trời xa xa, y không hề nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, nhưng y nói là để cho Tiêu Thập Nhất Lang nghe:

- Không chừng, chúng ta không nên đến đây.

Y kéo tay Vương Mãnh đi một hơi không quay đầu lại.

Sau đó bỗng nghe có hai tiếng ùm ùm vang lên, bọn họ không đợi thuyền đến rước.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Thật ra, bọn họ cũng không cần phải đi vội vã như vậy.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Những người nên đi không phải chỉ mỗi một mình bọn họ hai người, thuyền nhỏ nhất định sẽ về lại bây giờ.

Ánh mắt của y cũng nhìn về phương trời xa, y không nhìn Thẩm Bích Quân.

Câu nói ấy, y đang nói với ai vậy nhỉ ? Trong lòng của Phong Tứ Nương thật đau khổ, nhưng không biết là cho y, hay là cho Thẩm Bích Quân, hay là cho chính mình.

Nàng còn chưa mở miệng, Thẩm Bích Quân bỗng nhiên nói:

- Tối nay, không chừng sẽ không có thuyền nhỏ lại nữa.

Ánh mắt của Phong Tứ Nương lập tức lại sáng rõ lên, nàng hỏi:

- Tại sao ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Bởi vì, những người nên đi đã đi hết rồi, thuyền nhỏ còn về lại đây làm gì ?

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng chị ...

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên cũng cười lên một tiếng nói:

- Tôi lên lầu trước xem còn rượu không, nếu chị không dám uống, tốt nhất là thừa cơ đào tẩu đi.

Nhìn nàng đi lên lầu, Phong Tứ Nương cũng bật cười, lắc đầu nói:

- Tôi cũng là đàn bà, nhưng tâm sự của đàn bà, thật tình tôi không hiểu tý nào cả.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng đang cười, cười khỏ.

Phong Tứ Nương nhìn y, bỗng nhiên lại thở nhẹ một tiếng nói:

- Có điều, bây giờ đại khái tôi cũng hiểu được một điều.

Tiêu Thập Nhất Lang đang lắng tai nghe.

Ánh mắt của Phong Tứ Nương cũng nhìn về phương trời xa xa, nàng không nhìn y:

- Bây giờ đại khái tôi cũng hiểu được, mùi vị bị người ta oan uổng, thật tình không dễ chịu tý nào.

Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm một lúc, rút cuộc chậm chậm gật đầu, nói:

- Quả thật là không dễ chịu tý nào ...

Có những người rất ít khi để rượu nằm trong ly, cũng rất ít khi để vương nước mắt lại trên khuôn mặt. Bọn họ chính là hạng người đó.

Rượu của bọn họ vừa rót vào, là đã cạn ly.

Bọn họ không hề nghĩ đến chuyện thật sự thưởng thức lạc thú uống rượu, đối với bọn họ, rượu chỉ bất quá là công cụ ... một công cụ để người ta được quên.

Có điều, bọn họ cũng biết, có những chuyện vĩnh viễn không bao giờ quên được ...

Bây giờ, cặp mắt của Phong Tứ Nương lại càng sáng, cặp mắt của Thẩm Bích Quân phẳng phất có một bức màn sương.

Bọn họ uống hết ly này tới ly khác, không cần người khác phải uống với mình, cũng không nói chuyện với nhau.

Phong Tứ Nương chưa bao giờ nghĩ rằng Thẩm Bích Quân cũng uống rượu như vậy, càng nghĩ không ra, tại sao nàng lại muốn uống như vậy.

Nàng biết Thảm Bích Quân nhất định không mượn rượu để quên đi chuyện gì cả, bởi vì những chuyện ấy có muôn quên cũng quên không được.

Tại sao vậy nhĩ ? Có phải nàng cảm thấy trong lòng có điều để nói, mà không có dũng khí nói ra được ? Rượu không phải cho người ta dũng khí hay sao ?

Phong Tứ Nương bỗng nhiên bỏ ly rượu xuống nói:

- Tôi không uống nữa.

Thảm Bích Quân chau mày hỏi:

- Tại sao vậy ?

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì nếu tôi uống say, sẽ không nghe được gì nữa.

Thảm Bích Quân hỏi:

- Không nghe gì ?

Phong Tứ Nương nói:

- Không nghe chị nói.

Thảm Bích Quân hỏi:

- Tôi không nói, tôi không nói gì cả.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng tôi biết chị có rất nhiều điều muốn nói, không những vậy, sớm muộn gì cũng nói ra.

... Câu nói ấy, nàng vốn không nên nói ra, nàng nói ra, là vì nàng đã uống mấy ly liên tiếp.

Dĩ nhiên Thẩm Bích Quân còn nghe ra được, nàng cũng bỏ ly rượu xuống, nhẹ nhẹ, chậm chậm ...

Gương mặt của nàng hình như bao phủ một lớp sương, nàng bỗng nhiên nói:

- Các người có biết người mặc áo xanh đầu tiên là ai không ?

Bấy giờ trên hồ cũng đã có mù sương, phiêu phiêu dương dương, mê mê mạn mạn, mù sương bỗng nhiên biến thành nồng đặc. Một cơn gió thổi qua, sương mù màu sữa bay là đà vào mềm mại như những nhành liễu. Từ trong song cửa nhìn ra, vàng trắng tròn lạnh lẽo xa vời quá.

Người của bọn họ chìm trong màn sương, lúc sương mù bay vào, Thẩm Bích Quân đã bước ra, trên lầu cũng có một cửa nhỏ, ngoài cửa có một con đường nhỏ có lan can, nàng tựa vào lan can, nhìn đăm đăm vào sương mù trên mặt hồ, hình như đã quên mất câu hỏi vừa rồi nàng mới hỏi mọi người.

Phong Tứ Nương vẫn chưa quên, nàng nhắc lại:

- Chị nhận ra người mặc áo xanh đó là ai chứ ?

Sương mù đang bay lơ lửng bên ngoài, bay vào song cửa, một hồi thật lâu, Thẩm Bích Quân mới từ từ nói:

- Nếu như chị chú ý nhìn y một hồi lâu, chị sẽ thấy y có nhiều chỗ đặc biệt không giống người thường.

Đây không thể xem là một câu trả lời, Phong Tứ Nương đang lắng nghe, ngay cả một chữ cũng không muốn để sót.

- Mỗi người nhất định sẽ có nhiều điểm đặc biệt không giống với người khác, có lúc chỉ là những động tác nho nhỏ, người khác còn không chú ý, nhưng nếu chị cùng người đó sống chung với nhau một thời gian lâu, bất kể chuyện nhỏ tới đâu, chị cũng nhất định sẽ không thể không nhìn ra.

Nói đến đó, nàng ngừng lại, lần này, Phong Tứ Nương không xen lời vào.

- Vì vậy, dù y có mang mặc nạ, chị cũng nhận ra y không có gì khó khăn cả.

Thẩm Bích Quân chậm chậm nói tiếp:

- Tôi đến đây, lập tức cảm thấy người mặc áo xanh nhất định là người tôi có quen biết, vì vậy, tôi vẫn để ý đến y suốt lúc đó.

Phong Tứ Nương nhìn không nổi nói:

- Vì vậy, bọn họ vừa đổi người, chị lập tức nhìn ra ngay ?

Thẩm Bích Quân gật gật đầu, nhưng không quay đầu lại.

Phong Tứ Nương nói:

- Sao chị nhận ra người thứ hai là Sử Thu Sơn ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Bởi vì tay y thường thường có cây quạt, bàn tay cứ xoay xoay cây quạt trong tay, vì vậy, trong tay không có quạt, bàn tay y cũng làm như xoay xoay cây quạt vậy.

Phong Tứ Nương cũng trầm ngâm một hồi, nàng bỗng nhiên hỏi:

- Liên Thành Bích thì sao ? Y có chỗ nào không giống người thường ?

Bây giờ nàng đã biết, người mặc áo xanh đầu tiên là Liên Thành Bích, trừ Liên Thành Bích ra, còn ai có thể sống chung với Thẩm Bích Quân một thời gian đã lâu.

Thẩm Bích Quân nói:

- Chị cũng đã biết y sẽ nhất định lại phò ước.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng y không thể biết Tiêu Thập Nhất Lang sẽ ở Thủy Nguyệt Lô, vì vậy, y đến nơi này trước xem động tĩnh ra sao.

Thẩm Bích Quân nói:

- Không chừng bọn họ đã biết Tiêu Thập Nhất Lang đang ở Thủy Nguyệt Lô, vì vậy mới ước hẹn địa điểm ở đây.

Đây là lần đầu tiên, nàng nói tên Tiêu Thập Nhất Lang ra trước mặt người khác, nàng quả thật rất trân trọng lòng, có điều, khi nói đến bốn chữ đó, giọng của nàng không khỏi có một vẻ nào đó kỳ quái.

Phong Tứ Nương thở nhẹ ra một tiếng nói:

- Bất kể ra sao, y cũng đã đến đây.

Thẩm Bích Quân nói:

- Y đã đến đây.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Y đã đến đây, tại sao lại muốn đi ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Không chừng, y thừa dịp đi an bày chuyện khác.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Y đã đi rồi, tại sao còn muốn Sử Thu Sơn thế cho mình ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Bởi vì, y nhất định phải có một người như vậy ở đây, thám thính hư thực động tĩnh cho y.

Phong Tứ Nương nói:

- Đợi đến lúc y muốn về lại đây, cũng sẽ tránh được tai mắt của người khác.

Thẩm Bích Quân nói:

- Bọn họ tùy lúc đều có thể đổi người thêm lần nữa.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chị nghĩ xem y nhất định sẽ trở lại không ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhất định sẽ lại.

Giọng nói của nàng bỗng biến thành rất kỳ quái:

- Y nhất định sẽ lại, vì vậy tôi nhất định phải đi.

Liên Thành Bích lại đây lần nữa, chính là lúc y sẽ cùng Tiêu Thập Nhất Lang quyết thắng bại, sống chết.

Hai người này, một người là chồng nàng, một người là kẻ trọng yếu nhất trong đời nàng; bất kỳ người nào trong bọn họ thắng hay bại, nàng đều không thể đứng một bên nhìn.

Dĩ nhiên nàng phải đi.

Phong Tứ Nương nói:

- Có điều, chị còn chưa đi.

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi vẫn chưa đi.

Phong Tứ Nương nói:

- Chị còn ở đây, là để nói xong chuyện này ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi còn muốn nói thêm một câu nữa.

Phong Tứ Nương nói:

- Chị nói đi.

Thẩm Bích Quân nói:

- Mấy hôm nay chắc chị thấy tôi biến đổi rất nhiều.

Phong Tứ Nương thừa nhận.

Thẩm Bích Quân nói:

- Chị nghĩ không ra tại sao tôi biến đổi như vậy ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi chẳng suy đoán gì cả.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nếu một người thật sự đã hạ quyết tâm, họ sẽ biến đổi được.

Phong Tứ Nương nói:

- Chị đã hạ quyết tâm ?

Thẩm Bích Quân nói:

- - .

Phong Tứ Nương nói:

- Quyết tâm gì ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi quyết tâm nói cho chị nghe một chuyện.

Phong Tứ Nương đang lắng tai nghe, trong lòng nàng đang có một cảm giác sợ hãi vô cùng.

Nàng bỗng nhiên có cảm giác Thẩm Bích Quân muốn nói cho nàng nghe một chuyện nhất định rất kinh khủng.

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi muốn nói với chị rằng, chỉ có chị mới là người bạn đường xứng nhất với Tiêu Thập Nhất Lang, chỉ có chị mới chân chính hiểu y, tín nhiệm y, nếu y để chị đi, y là người điên rồ.

Câu nói ấy còn chưa nói xong, người của nàng bỗng nhiên bay lên, nhảy xuống giữa hồ, Phong Tứ Nương nhảy dậy, xông ra ngoài, đã không còn kịp nữa.

Nàng xông ra tới trước lan can, người của Thảm Bích Quân đã tan vào trong màn sương nồng đặc, từ trong đó vang ra ùm một tiếng, một người xông qua một bên nàng, cũng bay lên, rớt xuống hồ, Tiêu Thập Nhất Lang cũng nhảy xuống hồ.

Phong Tứ Nương dậm chân, quay đầu lại nói:

- Mau kêu người đem đèn lại đây, càng nhiều càng tốt.

Câu nói ấy, nàng nói với Băng Băng. Nhưng Băng Băng chỉ ngồi bên giường như si như dại, không động dậy tí nào, trên gương mặt trắng bệch mỹ lệ ấy, lộ ra một nét biểu tình thật khó hiểu mà cũng khó giải thích.

Nàng đã ngồi như vậy lâu lắm rồi, chẳng qua không ai chú ý đến nàng thế thôi, Phong Tứ Nương dậm chân một cái, cũng nhảy luôn xuống.

Nước hồ lạnh giá, trái tim của Phong Tứ Nương càng lạnh hơn, nàng không thấy Tiêu Thập Nhất Lang, cũng không thấy Thảm Bích Quân.

Nàng muốn hô hoán lên, có điều, vừa mở miệng ra, lập tức một ngụm nước hồ lạnh ngắt tràn vào trong miệng, nước hồ lạnh như lưỡi kiếm, từ trong miệng nàng, chạy thẳng tới trái tim, bấy giờ nàng mới nhớ ra, mình không phải là một người rành thủy tính, ở trong nước, nàng vĩnh viễn không bao giờ cứu được ai, chỉ có chờ người khác lại cứu mình, đợi đến khi nàng nghĩ ra điểm đó, người của nàng đã bắt đầu chìm xuống.

Sương cũng lạnh, ánh đèn trên chiếc lầu thuyền, trong màn sương xem ra còn xa vời hơn cả tinh tú trên trời.

Cái chết cũng gần lắm rồi, kỳ quái là, trong khoảnh khắc đó, nàng không hề sợ nó. Có rất nhiều người nói, một người trước khi chết, trong một khoảnh khắc nhỏ bé, sẽ nghĩ đến rất nhiều chuyện kỳ quái.

Hết chương 28